

Chef, Førsteministeren. Det er mig derfor temmelig ligegyldigt, hvad det ærede Medlem fra Helsingør mener om disse konstitutionelle Spørgsmaal, men jeg konstaterer blot, at han tilligemed 3 andre Medlemmer af Thinget i Virkeligheden har Frimodighed nok til ligeoverfor en saadan Stilling at erklære sig enig med Førsteministeren, har Frimodighed nok til at byde os en lang Udvikling, et Foredrag, hvori han taler saa formanende til os, som om vi vare Børn, der først vare ifærd med at lære vor politiske A B C, og hvori han raader os til, at vi skulde følge ham og vække hele hans øvrige Verden Gaanden. Jeg noterer det blot. Den ærede Minister kunde ifjor have faaet Tillægsbevillingen, men paa Grund af Opløsningerne og de andre politiske Remedier, han hittede paa, stød han den tilside og brugte Pengene, førte dem ind paa Statsregnskabet og lod § 49 være § 49 i dette Stykke. Hvad gjør det fra eller til i vore Dage! Dog, maatte tør vi haabe paa bedre Tider. Og hvad angaar det Øvrige paa denne Tillægsbevilling, som den ærede Minister kunde have faaet, saa sætter han Noget af det ind paa den næste Tillægsbevilling, Udfikligt paa Finantsloven for 1882—83, og lidt Mere lader han falde. I saadanne 4 Stykker gif denne Tillægsbevilling, som den ærede Minister ifjor ikke vilde have, men af hvilken han som sagt tog Broderparten, uden at der den Dag idag er bevilget en eneste Dre. Mit Udgangspunkt er § 49 i Grundloven, det beder jeg Dem huske paa, det er en Virkelighed, og det haaber jeg altid vil blive en Virkelighed i Folkethingets eget og tilviste i Flertallet af deres Sjæter, der have sat Folkethinget her. Gaar jeg nu over til dette Finantsaar, for hvilket denne Tillægsbevilling, denne interessante Tillægsbevilling, som vi have til 2den Behandling idag, foreligger, saa se vi ligeledes, at den ærede Minister opløste og atter opløste og maatte lade sig nøie med en midlertidig Finantslov, hvilken vel at mærke ikke er det Samme som en endelig Finantslov — jeg haaber, at de ærede Medlemmer for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad) og Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Boos) ville huske paa, at hvor sin en Definition de end lave af en midlertidig Finantslov, saa bliver den dog ikke det Samme som en endelig; det kunstyffe kunne de ikke faae os til at tro paa — altsaa lod sig nøie med en midlertidig Finantslov, hvorefter den høitærede Minister kunde afholde de nødvendige løbende Udgifter, dog indenfor visse bestemte Sætser. Den ærede Minister lod sig altsaa nøie dermed og blev stibende paa sin Plads. Valgretten! Han udfælede den et Par Gange, men det gjorde Ingen-ting. Finantsloven! den midlertidige, med de nødvendige, løbende Udgifter tog han; men søgte han en anden? Den høitærede Minister har sagt: „indtil Finantsloven er givne“, men søgte han at

faae en endelig Finantslov? Jeg veed ikke af, at han har søgt den iaar. Den høitærede Minister snister ikke, at der bliver talt derom denne Gang, og det er heller ikke min Mening at opholde mig ret længe derved. Det ærede Medlem for Helsingør kom nok ind paa Spørgsmaalet, men den høitærede Minister har sagt, at han ikke ønskede det omtalt, og det er saaledes en Desavouering af det ærede Medlem for Helsingør, som jeg forsaavidt billiger, som det forekommer mig, at der ikke paa dette Punkt er Noget af Betydning at tilføie, efterat vi have hørt denne Sag fremstillet ved 1ste Behandling, saaledes som det skete af det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein). Jeg finder det derfor naturligt, efter hvad der foregik ved 1ste Behandling, at den høitærede Minister og hans enkelte Meningsfæller her i Thinget, inklusive det ærede Medlem for Helsingør, helst maa ønske at være fri for at debattere videre om dette Spørgsmaal; det er et haabløst Spørgsmaal for de Herrer, dette Spørgsmaal er jo et saadant, at ingen Finantsminister hertilands uden denne nogensinde har været i en saadan Stilling som den høitærede Minister, i den Grad ude over Regelmæssigheden. Men jeg forstaar, at de Herrer kunne mene, at heller ikke det gjør Noget, hvis de glemme, at der eksisterer en § 49 i Grundloven, og at den ikke er noget Andet nu, end den var i 1849. Der er jo nemlig dem, der have den Opfattelse, at denne Paragraf er bleven noget Andet derved, at Reglerne for Valgretten til Landstinget ere blevne andre, og de maa kunne faae Alt ud af denne Paragraf. For dem er denne Paragraf ingen Virkelighed; de gaa bort fra dette Holdepunkt for vor Skattebevillingsret og ere ude over al regelmæssig Fortolkning. Nu se vi med Hensyn til indberende Finantsaar, at den ærede Minister bliver stillet saaledes: Valgretten kan han ikke magte ved Opløsninger, Finantsloven, de 51 Millioner, vil han ikke have, derimod tager han imod den midlertidige Finantslov, det nødvendigt løbende, som kunde holde Statsmaskinen igang. Hvad gjør saa den høie Regjering videre? Ja, saa gaar den høie Regjering hen og bevilger sig selv en halv Snæs Millioner mere, end der staar i den midlertidige Lov. Altsaa, den Finantslov, som Folkethinget bød den, og som kunde være bleven en Finantslov i Overensstemmelse med Grundlovens § 49, vragede Ministeriet og bad Landstinget gjentagne Gange om at hjælpe til at faae forfattet, og da saa det var fæst, saa havde Regjeringen den Udvei at bevilge sig selv Pengene, 10 Millioner Kr., udgivne, uden at § 49 i Grundloven er opfyldt, der siger, at ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Sjæmmel i Finantsloven eller en Tillægsbevillingslov. Og i denne Stilling staar man her med Lovtaler over Ministeren og Formaninger til os, i den